

РЕШЕНИЕ

№ 14371

гр. София, 25.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 31.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **12480** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от АПК.

Образувано е по жалба на Е. Л. Л., ЕГН [ЕГН], чрез адвокат - пълномощник, срещу Заповед № 3286з-3894/23.10.2024г. на директора на ГД “Национална полиция”-МВР за отказ за снемане на полицейски регистрации извършени на жалбоподателя с №№ 16247/15.10.1985г. по описа на 05 РУ – СДВР; 7229/27.10.1986 г. по описа на 04 РУ-СДВР (тогава Б. районно управление – СГУ); 3017/10.04.1989 г. по описа на С. централен затвор.

В жалбата се излагат доводи за отмяна на заповедта като неправилна и незаконосъобразна, като постановена при съществени нарушения на административнопроцесуалните. От фактическа страна сочи, че последното му осъждане е преди 35 години, реабилитиран е по право и по отношение на него не е налице последваща информация за други осъждания. Счита, че сочените в заповедта нарушения на правилата на движение, са неотносими при решаване на въпроса за заличаването на полицейската му регистрация. Пледира за несъответствието ѝ с европейското законодателство, като се позовава на решението на СЕС по дело С-118/22г., както и по дело С-80/23г.

В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез адв. М. поддържа жалбата.

Ответникът - директорът на Главна дирекция „Национална полиция“ - МВР, не изпраща процесуален представител.

Административен съд София – град, приема за установено следното от фактическа страна:

От събраните доказателства се установява, а и не е спорно между страните, че Е. Л. Л. има 3 (три) полицейски регистрации:

1. Полицейска регистрация № 16247 от 15.10.1985г. по описа на 05 РУ – СДВР му е извършена в непълнолетна възраст, за деяние по чл. 261 от НК (редакция към 1985г.), по ЗМ/ДП № 1253/15.10.1985г., следствено дело № 724/1985г. на 05 ТСО – ССлС. На 16.12.1985г. е внесен обвинителен акт в Софийски районен съд. Производството е приключило с присъда от 17.01.1986г., постановена по НОХД № 10665/1985г. по описа на СРС, влязла в законна сила на 02.02.1986г., с която Е. Л. е признат за виновен за престъпление по чл. 261, ал. 1, вр. 63, ал. 1, т. 4 от НК (редакция към 1986г.) и на основание чл. 54 от НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 5 месеца. На основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на така наложеното на Л. наказание е отложено за срок от 2 години.

2. Полицейска регистрация № 7229 от 27.10.1986г. по описа на 04 РУ – СДВР (тогава Б. районно управление при С. градско управление на МВР) е извършена за деяние изразяващо се в нанасяне на вреда, чрез използване на стари пари. С присъда № 18 от 17.02.1987г., постановена по НОХД № 365/1986 г. по описа на СРС, влязла в законна сила на 23.03.1987г. Е. Л. е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 262, вр. чл. 210, ал. 1, т. 4 от НК (редакция към 1987 г.) и на основание чл. 54 от НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и 5 месеца. На основание чл. 69, ал. 2 от НК е освободен от изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ по присъдата по НОХД № 10665/1985 г. на СРС.

3. Полицейска регистрация № 3017 от 10.04.1989г. по описа на Софийски централен затвор е извършена за деяние по чл. 131 от НК (побой на войник). На 01.03.1989г. е постановена присъда № 43 по НОХД № 43/1989г. по описа на Сливенският военен съд, влязла в законна сила на 14.03.1989г., с която Л. е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 131а, вр. чл. 131, т. 1, предложение второ от НК и на основание чл. 55 от НК съдът му налага наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 месеца. На основание чл. 27, ал. 2 от НК съдът присъединява към това наложено наказание неизтърпяната част от наложеното наказание по присъдата постановена по НОХД № 365/1986 г. на СРС. На 07.04.1989 г. Е. Л. Л. е постъпил в СЦЗ за изтърпяване на

наложеното му наказание..

Административният орган е констатирал, че Л. е реабилитиран по чл. 88а от НК на 03.12.2018 г., с дата на получаване на сведението в автоматизираната информационна система на бюрата за съдимост на 12.05.2021г.

В чл.68, ал.6 от ЗМВР са изброени хипотезите, при които се извършва снемане на полицейска регистрация. Административният орган е приел, че реабилитацията по право, каквато е настъпила за жалбоподателя не фигурира сред лимитативно изброените основания за снемане на извършената полицейска регистрация, поради което е постановен и отказ. Позовал се е на разпоредбите на директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на съвета от 27.04 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването и наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, която не възпрепятства държавите – членки да определят операции по обработване и процедури за обработване в национални правила за наказателно-правните процедури във връзка с обработването на лични данни от съдилища и други съдебни органи. Административният орган е изтъкнал, че „трите престъпления на Л. са с висока степен на обществена опасност, същите показват опасен рецидив на престъпно поведение и трайно установено незачитане на правовия ред от негова страна“. Обосновал е крайният си извод и с обстоятелството, че Л. има профил на нарушител на правилата за безопасност на движението по пътищата, тъй като има значителен брой административни нарушения – издадени са му 15 наказателни постановления, 7 фиша и една наложена ПАМ.

Относно компетентността на директора на ГД „Национална полиция“ да постановява заповеди за снемане на полицейска регистрация е представена заповед № 8121з-267/10.03.2015г. на Министъра на вътрешните работи.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, а по същество е основателна. Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – директор на Главна дирекция „Национална полиция“.

Съгласно чл.68, ал.6 във вр. с чл.29, ал.1 ЗМВР полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на министъра на вътрешните работи като администратор на лични данни по ЗЗЛД или оправомощени от него длъжностни лица. Със представената Заповед №

8121з-267/10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл.68, ал.6 във връзка с чл.29, ал.1 и чл.33, т.9 ЗМВР са оправомощени директорът и заместник директорите на Главна дирекция „Национална полиция” да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация.

Полицейската регистрация представлява обработване на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване и попада в приложното поле на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни. Съображение 26 от Директива 2016/680 изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, и определя, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. От съображение 34 следва извод, че обработването за целите, посочени в член 1, параграф 1 от директивата, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципни положения намират израз в член 5 и член 13, параграфи 2 и 3 от директивата, съгласно които се предвиждат срокове за съхранение и периодична проверка на необходимостта от съхранение на лични данни.

Националното право урежда изчерпателно предпоставките за снемане на полицейска регистрация в разпоредбата на чл.68, ал.6 ЗМВ и сред тях не е предвидена възможност за снемането ѝ, в случай като настоящия – настъпила реабилитация по присъди наложени по наказателни дела във връзка с извършени престъпни посегателства на обществения строй на Народна Република България.

В случая няма спор, че на жалбоподателя три пъти е извършена полицейска регистрация съгласно чл.68, ал.1 от ЗМВР, заради привличането му като обвиняем за извършени умишлени престъпления от общ характер, а именно на 15.10.1985г.; 27.10.1986г.; 10.04.1989г. По водените наказателни дела Л. е признат за виновен. Последните две присъди са ефективно изтърпiani от Л. в Софийски централен затвор. На 23.06.1989 г. Л. е освободен, като реабилитация по чл. 88а от НК е настъпила на 03.12.2018 г.

При съпоставка обаче между правото на ЕС и българското право в областта на полицейската регистрация и обработката на лични данни за целите ѝ, СЕС достига до извод, че не е допустима подобна национална правна уредба и че тя противоречи на принципите на Директива (ЕС) 2016/680. С решение от 30.01.2024г. по дело C-118/2022г., образувано по повод преюдициално запитване на ВАС на РБ, СЕС приема, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Директива (ЕС) 2016/680, съображение 26, посветено на законосъобразното, добросъвестно и прозрачно обработване на личните данни изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват. Определя още, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. В съображение 34 изрично се сочи, че обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното разследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципи намират проявление в разпоредбите на чл.5 (подходящи срокове за съхранение и проверка), чл.10 (съхранение само при абсолютна необходимост и при подходящи гаранции за правата и свободите на субекта на данни) и чл. 13 (допълнителна информация за срока, за който ще се съхраняват личните данни и за критериите, използвани за определянето му и съображения за законодателни мерки, които забавят, ограничават или водят до пропускане на предоставяната

на тази информация на субекта на данните) от Директивата.

В цитираното решение на СЕС, т.45, т.70 и т.71 се извежда, че чл.5 от Директивата оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриване на посочените данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранение им, но сроковете следва да са подходящи и в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо. Подобно изискване обаче не е изпълнено, когато единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му. В конкретния случай, в хода на административното производство и пред съда, ответният орган не е изложил аргументи, от които да се достигне до извод, че съхранението на данни на жалбоподателя повече от 35 години след регистрацията, все още е необходимо за целите, за които те са били обработвани. Така посочените срокове не са преценени дали са подходящи в съответствие с чл.4, параграф 1, букви в и д от Директивата в светлината на чл.52, параграф 1 от Хартата за пропорционалност на всяко ограничаване на правата. Не е правена и периодична проверка от администратора, дали съхранението на личните данни на лицата с полицейска регистрация в случаите, в които наказателното производство е приключило все още е необходимо. В мотивите на оспорената заповед е цитирано Решение от 30.01.2024г. по дело №С-118/22г. на Съда на ЕС, съгласно което настъпилата реабилитация не води задължително до снемане на полицейската регистрация, а е единствено индиция, че субекта на данни представлява по-малък риск. Няма обаче изложени относими данни, въз основа на които е преценено, че рискът от извършване на ново престъпление от същото лице след повече от тридесет и пет години не е намалял. Полицейският орган по никакъв начин не е взел предвид, че наложените наказания за извършените от Л. умишлени престъпления от общ характер са в периода 1985-1989г. Освен това органът следва при произнасянето си да съобрази приетото в т. 59 от решението по дело С-118/2021 СЕС, че "... понятието "умишлено престъпление от общ характер" е особено широко и може да се прилага към голям брой престъпления, независимо от естеството и тежестта им..... ", а според т. 60 "..... всъщност не за всички лица, осъдени с влязла в сила присъда за престъпление, попадащо в обхвата на това определение, рискът да са замесени в други престъпления е еднакъв, което да обосновава определянето на еднакъв срок на съхранение на засягащите ги данни. Ето защо в някои случаи, с оглед на фактори като естеството и тежестта на престъплението или липсата на рецидив, рискът, който представлява осъденото лице, не дава непременно основание

за запазването до смъртта му на неговите данни в предвидения за целта национален полицейски регистър. В такива случаи вече не съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел (вж. по аналогия становище 1/15 (Споразумение PNR ЕС—К.), от 26 юли 2017 г., EU: C: 2017: 592, т. 205). Поради това съхранението им не съответства на принципа на свеждане на данните до минимум, предвиден в член 4, параграф 1, буква в) от Директива 2016/680, и е за период, по-дълъг от необходимия за целите, за които данните се обработват, което е в разрез с член 4, параграф 1, буква д) от тази директива". Това тълкуване е доразвито в т. 61, където се приема, че "... че действително,..... реабилитация на такова лице като настъпилата в главното производство, в резултат от която осъждането му е изтрито от регистъра за съдимост, сама по себе си не води до отпадане на необходимостта от съхранението на данните му в полицейския регистър, тъй като последното има цели, различни от тези на списъка на миналите му осъждания в регистъра за съдимост. Когато обаче, както в настоящия случай, съгласно приложимите разпоредби на националното наказателно право, за да настъпи реабилитация, трябва през определен период след изтърпяването на наказанието да не е извършено ново умишлено престъпление от общ характер, тя може да е индиция, че субектът на данните представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред, и следователно обстоятелство, което може да доведе до скъсяване на необходимия период за такова съхранение.

Административният орган, за да мотивира извода си, че лицето понастоящем представлява риск за обществените отношения и правовия ред в страната е изтъкнал още, че Л. има значителен брой административни нарушения по ЗДвП. Съдът обръща внимание, че извършването на административни нарушения от едно ФЛ, не е предмет на Директивата, нито са нарушенията по ЗДвП основания да се извършва полицейска регистрация по ЗМВР, съответно такива не могат и да служат като основания да се откаже снемане на полицейската регистрация. Правното основание за извършване от страна на полицейските органи на полицейска регистрация, така както е дефинирано с разпоредбата на чл. 68, ал. 1, изр. първо ЗМВР касае „лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер“, следователно преценката дали да продължи обработването на данните за конкретно лице за неопределен срок, не може да се основава на съображенията, цитирани по – горе. Само наличието на други предявени на лицето обвинения за извършени престъпления от общ характер може да служи като основание да бъде

отказано заличаване на полицейска регистрация. Правилната преценка, дори при упражняване на признатата от нормата на чл. 169 АПК оперативна самостоятелност на административния орган изисква съобразяване и с относимите материалноправни разпоредби на специалния закон – ЗМВР. Отказът за снемане на полицейската регистрация при това положение се явява в противоречие не само с правото на ЕС, но и с целите на националния ЗМВР, независимо че съществува формално основание по чл.68, ал.6 за отказ.

Следователно, ответникът, отказвайки снемане на регистрацията на жалбоподателя, не е изследвал въпроса, относно необходимостта от продължаване на съхранението на тези данни, въпреки настъпилата реабилитация и продължителността на съхранението, за целите, за които същите са били обработени, с оглед спазване на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. и поради това е постановил незаконосъобразен акт. Независимо от празнотата в националния закон, до привеждането му в съответствие с правото на ЕС, административният орган следва да прави във всеки случай на искане за снемане на полицейска регистрация конкретна преценка на необходимостта от съхранение на данните за целите, за които са събрани, за пропорционалност на срока на съхранение, както и периодични проверки дали все още съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел, каквото в случая не е направено.

Предвид горното, обжалваният индивидуален административен акт следва да бъде отменен и на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане на заявлението за снемане на полицейска регистрация при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона дадени в решението.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София - град, 11 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Е. Л. Л. Заповед № 3286з-3894/23.10.2024г. на Директора на ГД “Национална полиция“-МВР за отказ за снемане на полицейски регистрации с №№

16247/15.10.1985г. по описа на 05 РУ – СДВР; 7229/27.10.1986г. по описа на 04 РУ-СДВР (тогава Б. районно управление – СГУ); 3017/10.04.1989г. по описа на С. централен затвор.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за ново произнасяне при спазване на дадените указания по тълкуване и прилагане на закона и в частност Правото на ЕС.

Решението може да се обжалва пред ВАС в 14-дневен срок.